

kkk kk ee  
kkk kk ee  
kkk kk oooooo rr rrr oooooo nn nnnnn tt eeeeeeee mm mmmm mmmm aaaaa  
kkk kk ooo ooo rr rr ooo ooo nn nn nn tt ee ee mm mm m m mm aa aa  
kkkkk oo oo rrrr oo oo nnn nn tttttt eeeeeeeeeee mmmm mm mm aa  
kkk kk oo oo rr oo oo nn nn tt ee mm m mm aaaaaa  
kkk kk ooo ooo rr ooo ooo nn nn tt ee mm m mm aa aa  
kkk kk oooooo rr oooooo nn nn ttt eeeeeeee mm m mm aaaaaaaaa

Pravý, nefalšovaný a zaručeně původní samizdat týmu samizdatu  
České literární bibliografie

in honorem Pavel Janáček

Přikulujeme:

Už se zřejmě blíží konec státu.  
I slunko ráno vyšlo jenom v samizdatu

/Karel Plíhal/

**Kdo nezaplatil předplatné, je špína, protože nedoplatek  
za něj musí zaplatit nemajetní studenti.**

Přečti a přenej dále - nedělej si z toho doma sbírku!!!  
Bez strachu, ale z rozvahou!

# FUTRÁL - FRAKTÁL - EDITORIÁL

"Mademoiselle, mademoiselle! Počkejte přece, už jste to slyšela?"

"Nechte mě, vůbec vás neznám, co chcete?"

"Omlouvám se mademoiselle, ale je to strašná věc, krutá."

"Prosím vás, dejte mi už pokoj. Nebo mi řekněte, o co jde. Nemám na vás čas."

"Představte si, jsem z toho úplně tumpachový, časopis Korontéma!"

"Co je s ním?"

"No, nechce se mi ani věřit, ale... zaslechl jsem, že by měl PŘESTAT VYCHÁZET!!!"

"... ale jděte! To přece není možné... děláte si ze mě šprýmy, já jsem si to hned myslela, neměla jsem se s vámi vůbec dávat do řeči. Je to lež jak věž, nevěřím tomu a vy mi dejte už konečně pokoj. Sbohem!"

"Slečno! Pro všechno na světě, vy mi nevěříte, ale je to pravda! Jako že se Jiří Wolker jmenuji! Všechno, všecičko je pravda, dneska to soudruzi říkali na schůzi Devětsilu. Je to zrovinka tak. Katastrofa učiněná, to vám povídám."

"Proboha! Tak ona to přece bude pravda! Jiřka včera říkala, že v Akademii je všechno vzhůru nohama. Rdousí je tam černý mor, všechno je potažené páskami se zákazem vstupu, ředitel odchází, a teď ještě Korontéma... Co jen si počneme! Chtěla jsem hodit dopis do poštovní schránky tady na rohu ulice, ale teď myslím, že už to nemá ani význam..."

"Nebojte se, mademoiselle, a pojděte se mnou na skleničku, povím vám něco o očích topičových."



Vážení čtenáři,

léto se přihlásilo o žezlo, které zatím netřímá v ruce příliš pevně. Přejme si, aby bylo bohaté na zprávy jiného, veselejšího a šťastnějšího charakteru, než jaké nám zatím přináší. Jak praví básník, čas oponou trhnul a změněn svět, ten náš mikrokosmos se, pravda, změní jen nepatrně. Chtěli bychom proto touto cestou poděkovat milému a loučícímu se režisérovi dosavadního dění v našem ústavu za péči, laskavost i nutnou přísnost a svěřit se s důvěrou do rukou tomu přicházejícímu. Sentiment není naší silnou stránkou, a tak pouze telegraficky - právě otevíráte poslední číslo našeho časopisu, které je s díky věnováno Pavlu Janáčkoví a létu.

Mnoho zdaru!

Vaše Viola Hlaváčková /principálová/



## POESIE

### Z KANCLU BIBLIOGRAFIE SAMIZDATU 3.

Egon Alter

Náš kanclík je už někdo jiný,  
jiné hlasy, jiné pokoje,  
obouvá se v ski  
i jiné dostoje.

### **XXX**

Josef Krátký, tercie B

To se jen tak povídá  
Že má chlapec covidu  
Ať chodí jen po venku  
V ústavu maj žloutenku

### Poznámka:

Toto číslo časopisu je poslední a tím  
ukončil svoji existenci

## SMUTNÁ, ALE LETNÍ

z archivu Violy Hlaváčkové

Proč máte v dlani minci,  
co dávno není validní,  
a říkáte mi, princi,  
já bohužel jsem frigidní.

Ta mince platná byla  
za časů cholery  
a vy jste ráda pila  
francouzské likéry.

Ta doba dávno přešla,  
má sličná bruneto,  
teď nezbývá mi, nežli  
těšit se na léto.

V létě je totiž v ulici  
nesnesitelné vedro,  
nevkládám na hlavu čepici  
ni starost na své bedro.



## PORTRÉTY MLADÝCH BÁSNÍKŮ

Vážení čtenáři, předkládáme Vám dvě krátká dílka mladé, zatím nepříliš známé básničky Josefíny Bartáčkové, která uveřejňuje své práce v deníku Československý sport. Zároveň otvíráme novou rubriku Pampevlka - Portréty mladých básníků. Josefína Bartáčková své náměty čerpá zejména ze sportovního prostředí: z dětských hřišť, tenisových kurtů, plováren, tělocvičen. Sama je aktivní členkou ČSTV a podílí se na přípravě spartakiád a jiných masových a branně-sportovních akcích. K jejím koníčkům patří aerobic, džezgymnastika a přeskok švédské bedny.

### SHODA

Při tenisu je ticho  
jen údery míče zní o raketu  
tep srdce  
chod metronomu

Všechno musíš uhrát sám  
tak jako v životě  
Z rohu do rohu  
Vykousnutá oára  
Ruka rychlejší než oko

Jeden proti druhému  
Jeden s druhým  
Dva  
Soupeři Přátelé Milenci  
v nenasytné hře  
vracejí si smeč

ještě něco na nádra

## Svěží bramborový salát

PRO 4 OSOBY:

- 1,5 kg keřkovských rohlíčků nebo jiných brambor varného typu A
- 1 menší cibule
- 5 sladkokyselých okurek velikosti 5-7 cm
- malá konzerva sterilovaného hrášku
- 2 mrkve uvařené do poloměkka a nakrájené na kostičky
- 1 kapie povařená do poloměkka a nakrájená na kostičky
- 3 vejce natvrdo
- 6 lžic panenského olivového oleje
- šťáva z jednoho citronu
- 1 malá lžička dijonské hořčice
- 1 lžička soli
- 1/2 lžičky mletého pepře

Bramborový salát, feknete možná, není žádná věda. No není. Není však také žádné potěšení peživat nahnedlou hmotu neurčité konzistence, která někdy toto označení nese. Tou nejdůležitější složkou, jak už název napovídá, jsou brambory. Nejvhodnější jsou se slupce vařené, trochu lojovité brambory varného typu A. Pokud dostanete keřkovské rohlíčky z Pilyslavska, máte napěl vyhráno. Dobře sladkokyselé okurky, sterilovaný hrášek, mrkve a kapie uvařené do poloměkka (někdo přidává i celer), citronová šťáva, trochu hořčice a prvotřídní panenský olivový olej vám pomohou vytvořit salát, po němž nenssleduje žlučnickový záchvat ani bezesná noc, ale krásný večer ve společnosti vašich nejbližších.

Omyté brambory uvaříme v osolené vodě a trochu kminu ne úplně doměkka. Brambory jsou hotové, když jídelní nůž zapichnutý do bramboru narazí na mírný odpor až v samotném středu. Poté brambory slijeme přes cedník (neprolévat studenou vodou), vrátíme do hrnce, přikryjeme pokličkou a necháme dojít jako brambor v páře.

Vychladlé brambory oloupeme nožem a rozkrájíme do misky na kostky o hraně zhruba 1 cm. Přilíš drobné kostičky se rozpadají. Přidáme na stejnou velikost pokrájenou zeleninu, sladkokyselé okurky a nastrohouanou cibuli. Vajíčka nakrájíme do salátu, anebo jejich čtvrtkami ozdobíme salát na povrchu.

Zalijeme zálivkou z olivového oleje, citronové šťávy, soli a pepře. Nesladíme. Brambory, které chutnají sladce, jsou obvykle namrzlé. Uděláme salátů vždy o trochu víc, protože se bude o svátcích hodit k snídani.





# DOMA

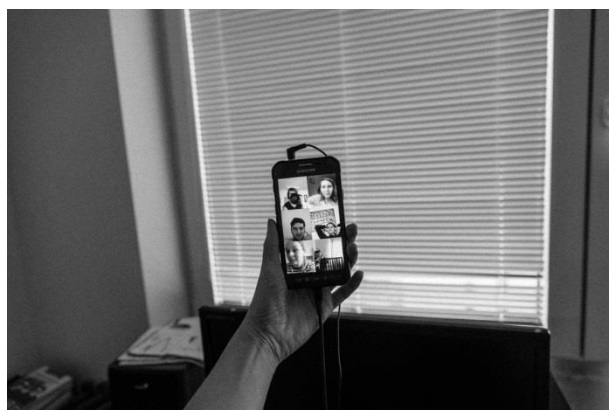
DOMOV V OBRAZECH SOJKY MODRÉ.







Většinu času zavřená sama v bytě.  
Pohledy z okna. Sníh.  
Slunce. Úplněk.  
Pohledy na podlahu. Upřené pohledy na nohy.  
Jídlo. Pořád samé jídlo na fotkách.  
Nejbližší přátelé. Svátek.  
Narozeniny. Čtení.  
Odpočinek. Blížkost.



# PODČÁRNÍK

## JAK JSEM VYNALEZLA BAKE DANCE /DANCE FITNESS SÁGA II/

Nataša Mrakoplašová

Dance fitness forever. Nebudeme si nic nalhávat, vážení přátelé, je to závazek. A když se k závazku přidají nějaké ty úvazky, leckomu by z toho ulítnul podvazek. Jak vidíte, kromě sexy cvičenky aspiruji též na pozici Haliny Pawlowské české bibliografie. /Ne že bych nosila pod tepláky podvazky, to se děje jen v jistých filmových žánrech, kde chodí často po domech opraváři. Ve skutečnosti opraváři nikam nechodí, protože manželé o všech nutných domácích opravách vědí a dlouhodobě se na ně připravují./

Zkrátka každodenní provozování cvičby s rozparádnými brazilskými maniačkami vyžaduje jisté oběti. Tedy zejména na straně potomků. Matka, která pravidelně absolvuje hodiny frenetického křepčení, má sice vysokou hladinu endorfinu, takže své děti miluje více než obvykle, činí tak ale ležíc na koberci v prenatalní poloze, s kyslíkovým dluhem atakujícím hranici ztráty vědomí. Co zbývá nebohým batolatům? Buď viset cvičící matce na noze a do rytmu hudby zoufale skandovat mami, ňam-ňam, nebo totéž opakovat nad funicí troskou připomínající krevetou v bodu varu. Z krevety sice vyzařuje nadpozemské štěstí, že má muzikální dítě se zdravým apetitem, vyzařováním jsou ovšem její zbývající fyzické možnosti vyčerpány. Zachroptění "vezmi si banán" bohužel batolata nepovažují za nutričně dostatečné. Zejména batolecí muž vyžaduje mamuta nejméně každou hodinu, protože kdo chce během dopoledne naučit plavat deset mravenců, převrátit šest kamenných sošek a pomalovat botník, nemůže existovat o okurce polní.

A co teď s tím? Matka začíná být na dance fitness závislá, bo pneu kolem pasu je sice beze změny, ale darovanému hormonu štěstí na zuby nehleď - nicméně běžný chod rodiny zadržává, ba drhne. A kromě dětí je třeba krmit i MARC /Ten okurku polní taky nežere. Žere klasický kompjútrový zob: mozkové buňky naložené v kofeinu a krční obratle/. Nebudu vás napínat, po delší epizodě banánové politiky mě napadlo řešení. Když času nezbyvá, je třeba přejít na multitasking! A protože taneční hrátky s notebookem zavěšeným kolem krku se neosvědčily, přešla jsem na model "vařme v rytme". Zkrátka... díky přílivu endorfinu a mžitek před očima mi jakýsi snědý předcvičovatel s dikcí moderátora závodů v nadzvukovém rychlobruslení splynul s ideou Gordona Ramsayho, přítomnou v kuchyni každé gastronomicky ambiciózní osoby. A zrodil se bake dance neboli štrúdlový tanec.

Jak skloubit péči o svou tělesnou schránku /tedy anti-OTP kam-  
paň/, pravidelný příliv endorfinu a povinnosti krmičky párku  
ňamňamů /a v neposlední řadě též ňamňamiho samce, pomyslného  
vůdce smečky a hlavního manažera finančních toků, který sice  
přežije i na kentuckých kuřatech, ale domácí moučníky u něho  
aktivují spínač starosvětské domácí pohody... a spínač nutných  
domácích oprav/? Pečeme a cvičíme zároveň. Od teorie přechází  
hormony nadopovaná a kyselinou mléčnou zaplavená matka rovnou  
do praxe. "We are the champions" zní z reproduktoru, zatímco  
cvičenka se odhodlaně staví na startovní čáru k dřevěnému  
válu.

V počáteční fázi probíhá experiment dobře, strouhání jablek  
lze provozovat ve vysokém rytmu, menší nehody je třeba igno-  
rovat, kdo potřebuje dlouhé nehty, ba i ty konečky prstů jsou  
přeceňované. Míchání, hnětení a vytahování těsta probíhá za  
mírných moučných explozí, na zemi by se uživilo slepičí hejno,  
ale rozevláté fitnessbomby na obrazovce notebooku tvrdí, že  
společně to zvládneme, dáme si do těla a vytvarujeme všechny  
problematické partie. Těsto už problematické partie nemá, je  
načase rozvalovat. Váleček je koneckonců též nedocenenou posi-  
lovací pomůckou. Horší je, že hudba začíná zrychlovat. A mozek  
obluzený nekompromisním beatem a lampasáckým povzbuzováním  
fitnesek nutí ruce balit štrúdl rychlostí finalisty kuchařské  
soutěže. Strouhaná jablka poletují vzduchem, krystalky cukru  
ulpívají ve zpocených vlasech, vejce kape dolů do slepičí  
kolonie... a nakonec, na vrcholu endorfinového rauše, putuje  
do trouby plech se třemi roztomilými útvary - jako když dítě  
poprvé balí vánoční dárky. A v komoře s nimi zakopne o mísu  
s kynoucím vánočkovým těstem.

A jaké z toho plyne poučení, zeptala by se jistě Halina  
Pawlowská. A rovnou by si odpověděla: kdo chce potomstvo mítí  
a dobře ho nakrmiti, kdo chce dyzajnové moučníky péci, musí se  
s okrasným prstencem smířiti. A kdo chce inteligentní fejetony  
psáti, nesmí být vylitý veltlínským jako meandry na Dyji.

XX

## K O U T E K   P R O   P A M P E V L Č Í H O S P O D Y Ň K Y

---

### ŽENA A MÓDA: V červnu šijeme plavky

V Poštovní novinové službě si objednáme módní časopis Žena a móda. Po měsících a letech dychtivého čekání na splnění našeho snu nám doručovatelka přinese kýžený magazín s nádherně barevnou obálkou; nedočkavě jej uchvátíme a spěcháme do svého pokojíku či koutku, který rázem proměníme na krejčovskou dílnu triumfálním umístěním šicího stroje na stůl či jinou pracovní plochu. Včasopise nás po krátkém listování okamžitě zaujme některý z modelů. Máme-li nějaké z b y t e ě n é peníze, uložíme je do vaku a navštívíme nejbližší prodejnu látek. Po rozmluvě s příjemnou prodavačkou zakoupíme asi deset metrů látky libovolné šíře.

Látku doma vyjme z uhlavného balíčku, rozložíme na pracovní desku, uchopíme nůžky a neohroženě stříháme dle stříhové přílohy výše zmíněného žurnálu s cílem zhotovit dejme tomu kabát linie A. Po výrobě tohoto prefabrikátu roztočíme kola šicího stroje a šijeme až do okamžiku, kdy zjistíme, že to, co jsme zhotovili přesně podle stříhu, by bylo možné spíše uplatnit v zoo jako pokrývku hrocha či jiného zvířete.

Pokus o kabát rozpáříme a znovu nastříháme, tentokrát s úmyslem vytvořit moderní halenku. Kupodivu zjistíme, že se ani přes mnohé polohy svého těla, které vytvoříme s jogínskou snahou vsoukat se do námi



XX

vyrobeného výkřiku módy, do halenky nedostaneme. Takže setřeme slzu zklamání z oka a znovu páráme.

Postupujeme jako u předešlého modelu, takže následně můžeme nastříhnout látku na minisukni.

A znovu usilovně šijeme, je podstatné v této neztrácet naději na úspěch a konečnou satisfakci.

Minisukně nám opět jaksi neseďí, odhaluje to, co by mělo být zakryto a naopak. Tedy je nutno zase párat.

Nyní tedy vytrvalá hospodyňka, neodrazena dosavadními pokusy, přichází do posledního stadia svého zápasu. Naposledy pevně sevře v dlani nůžky a neotřesena počne stříhat tkáňinu na jeden z posledních typů pánských plavek, jelikož na dámské bude již materiálu málo.

Závěrem Vám přežeme mnoho úspěchů  
v práci.

Střih naleznete na vnějším obalu tohoto čísla.

Případné reklamace nepřijímáme.

Vilemína Gulaschová



## **/HRST/ PROSA**

### **TAK NĚJAK TO BYLO ANEB POKUS O MLŽNÝ ZÁCHYT EPIPANDEMIE III**

Josefína Pásková

KVĚTEN - korony čas

Plánovala jsem více „márquezovský“ titulek, s domněnkou, jaká jsem to důvtipná. Ovšem ukázalo se, že to zase tak velechytře nejní - i někteří tvůrci ve veřejnoprávní televizi o kolumbijském spisovateli slyšeli a ejhle, máme nový seriál o lásce a koronaviru. Jak se příběh vyvíjí, však referovat nemohu, první díl jsem zhlédla, ale na další jsem už neměla morální sílu, přeci jen jsem slabá povaha a koronavirus přede mnou, nade mnou i pode mnou, to je na člověka zavřeného v bytě /kdyby někdo zapomněl - TMAVÉM BYTĚ!/ malinko přespříliš.

Nicméně se zdá, že by se mohlo blýskat na lepší časy. Stále nemáme deset tisíc nakažených, kterými před Velikonocemi strážil pan plukovník, a tak se zdá, že rozvolňování by nemuselo stát nic v cestě. Od jedenáctého května tak jest možno oblažit svou duši nějakým kvalitním českým filmem v neméně kvalitním kině. V reportáži ČT o uvolnění nadšeně referují v hlavních zprávách a živě přepínají do Jihlavy. Hned při prvním pohledu do kinosálu je zřejmé, že nařízení o rozestupech se dají chápat různě. Tož jsem zvědavá, kdy tam vtrhne krizový tým a kino zavře, případně všechna kina v republice. Než tedy nastoupí jednotka rychlého uzavření a abychom si tu čerstvě nabytou svobodu užili, zamluvil můj jediný choť lístky hned na druhý den. Netušíc kam a na co jdeme, jsem byla zvědavá na ty fronty a natěšené diváky, které vypustili z klece. Ale. Kino bylo pusté a prázdné, uvaděčka udržovala odstup /lépe řečeno nevylezla ani z kukaně/ a v sále malého Evaldu jsme nakonec seděli čtyři, dva páry. Poctivě jsem si vydezinfikovala ruce a hurá na tu komedii. Nakonec se ukázalo, že to komedie nebude, ale to si člověk od ledna už zvykl.

Onačejší komedii je možno zhlédnout zcela zdarma o týden později. Sice neznáme ještě všechny postavy, bude to mít pokračování, ale pomalu se to rýsuje. Snad se z toho nakonec nevyvrbí nějaká kolumbijská telenovela nebo nekonečný seriál o české mafii, ale jako komedie to alespoň začalo. Profesor Prymula si nejspíše uvědomil, že na ministerstvu zdravotnictví už mu pšenka nekvete, zvláště když už není hlavou krizového

M á t e s t a r o s t í ? — T o j e z b y t e č n é .  
N a š e r e d a k t o r k a j e b u d e m í t í z a v á s .

štábu a bez vědomí zpívajícího Vojtěcha se domlouvá s premiérem, kde by se tak našlo místečko, v němž by mohl uplatnit svůj talent, své vědomosti, ale i své schopnosti obchodovat s Pandou i Medvědem. A ejhle, místo se našlo. Ministr zdravotnictví se o škatulatách dozvídá později, není to přece hráč první ligy. A tak máme od června nového vládního zmocněnce pro vědu a výzkum ve zdravotnictví při Úřadu vlády ČR. Ó, my se máme. Tam mu snad jeho velkou popularitu, kvůli níž prý odešel z ministerstva, nikdo závidět nebude. Závist je totiž ošklivá vlastnost, milé děti! /Proč ale jméno Romana Prymuly během nouzového stavu viselo na stránkách hnutí ANO v sekci „Naši lidé“ a proč už tam není, o tom se již mlčí./ Ale už toho nechám, co já o tom vím..

Květen je však nejen měsíc lásky a rozvolňování, ale i pohybu aneb akce *Do práce na kole*. Protože jsem se před pár lety zúčastnila s mizernými výsledky, rozhodla jsem se při přihlašování vytvořit „fiktivní“ tým o jednom členu. Takhle se na sebe budu zlobit jenom já. Ukazuje se, že dostat se na kole do centra je výzvou pro drsné povahy. Motory řvou, řidičům se v očích zračí jemně vykreslený nápis „smrt cyklistům“ /uznávám, že cyklisté jsou někdy pěkně neomalení/ a všichni napjatě čekají, kdy se na semaforu objeví zelená a bude konečně možné vyrazit směr práce, jelikož se do ní všichni nejspíš velmi těší. Už se ani nedivím, že většina kolařů, kteří mě v Karlíně předjíždějí, jsou silní muži s ocelovými pohledy a obrovskými lýtkovými svaly. Přemýšlím, kdy budu mít taky taková lýtka, ale vzhledem k tomu, že máme stále jemně doporučený home office a že mě po každé cestě ne/pěkně bolí nohy, tak se můj sladký sen o nově nabytém svalstvu rozplývá v potu tváře. Výzvu jsem dokončila. S lepším výsledkem než posledně, ale práce z domu je znát. Tak snad příští rok budu blíž ke svému snu o nebolavých, ale o to svalnatějších končetinách. Říkám si, že by zaměstnavatelé mohli cyklistiku více podporovat. Po cestě se jen tak nenadýcháte žádného viru a kolaři podobného výkonnostního typu jako já jsou dokonce rádi, že už jsou v kanceláři. U nás je ovšem situace jiná, i nejvyšší jezdívá na velocipedu. Sláva! A že je pohyb nyní téma důležité, ukazuje i Michaela Jílková. Po řadě politických témat se v jednom z květnových „Máte slovo“ řeší i kilogramy nabyté během karantény. Netušila jsem, že jsou plavky a diety celostátním tématem /a pro zvědavce: ne, nedívala jsem se/.

Když slezu z kola, vyřáším zjistit, jak se má moje oblíbená prodejkyň Nového prostoru z Masarykova nádraží. Ale nepotkám ji ani v pondělí, ani v úterý a i ve středu se rozhlížím marně. Snad ji nouzový stav nepřivedl do ještě větší nouze? /aneb Jára Cimrman a jeho výchovné pohádky ze života/ Měla v květnu narozeniny, chtěla jsem jí popřát, teď mám o ni strach. Píšu do redakce. Dozvídám se, že Naďa nastoupila do Pražských služeb. Tak všechno nejlepší! Přeci jen snad dobrá zpráva v záplavě těch neveselých. A Jára si musí počkat na



„Kašpárkův hrobeček“.

Květen se pomalu překuluje do června. Stále nejsem ostříhaná, tvář i vlasy šednou. Nějak mám pocit, že když mám roušku, netřeba cokoli činit se zevnějškem, když mě ani vlastní rodina s hadrem přes obličej nepozná /kamarádka mi poslala foto, jak kvůli rouškám změnila líčení, s důrazem na oči - mám se tedy co učit, ale nechám to asi až na podzim/. Roušek však v ulicích pomalu ubývá. V první vlně uvolnění si ji ještě dost lidí nechalo i na ulici. Zmátlo mě to, čekala jsem hromadné odhazování, a tak jsem se v prvních dnech paradoxně lépe cítila v obchodě, kde ji museli mít všichni, než venku, kde jsem ji nenosila. Roušky však měly a mají i svou výpovědní hodnotu. Díky tomu jsem zjistila, že hodně lidí má ještě zásoby látek nebo povlečení po babičce /takže mají rádi tradici, nebo jsou prostě šetřiví, což jest chvályhodné/, že má někdo velmi rád kočky, pár lidí zainvestovalo a skrze hygienickou pomůcku vyjadřovali světu své politické názory. Podle designu červenobílých „ústenek“ by také člověk mohl hádat, že buď je v hlavním městě mnohonásobně více /kreativních/ fanoušků Slávie, nebo mají sešívání jenom lepšího obchodního ducha /nebo nemají, kdo by jim roušky ušil? Těžko říct, je to záhada!/, ale spartánské fanoušky jsem potkala od února maximálně dva, a to byl druhý případ dosti sporný. Překvapilo mě, že se nikde neobjevil ani Klokan, ale možná je ve Vršovicích onačejší skóre. Kdo ví, jak to vypadá v Plzni nebo Ostravě? Přiznávám, že mnou ušité roušky jsou zcela neosobité, nenajdete na nich žádné záznamy z našich databází, samizdatovou báseň, ani žádný dějepisný výklad. Kaju se.

Kolegové se postupně vrací do kanceláří a chodby ožívají. Těšíme se na léto, dovolené a pár měsíců, kdy se budeme moci nadechnout beze strachu z viru. Sotva je však člověk ukolébán, objeví se zprávy, že strašidlo koronaviru obchází i náš ústav. Dokonce se prolomila i ta avizovaná hranice deseti tisíc nakažených. To jsou radostě /zajímavé je, že šéf Ústavu zdravotnických informací a statistiky Ladislav Dušek se tentokrát tváří vesele a nevyzývá k zákazu vstupu do lesa/. Protože se zrovna chystám na dlouho odkládaný individuální kurz /ano, odkládaný kvůli koronaviru/, podlehla jsem menšímu skepticismu. Nakonec jsem se rozhodla, ač bych si prý podle zlých jazyků nechala pro korunu koleno vrtat, zaplatit si test sama a případně kurz odvolat. Na Bulovce se dozvídám, že když půjdu rovně a do kopce a z kopce, najdu odběrový stan. Instrukce jsem okamžitě zapoměla, srdce buší, chladný rozum mě opouští. Stan nenalézám, jen skupinku několika mladíků, kteří se hlasitě smějí do doby, než procházející paní zhluboka zakašle. Jsem ale ujištěna, že jsem na správném místě, ačkoliv stan byl už stržen. Většina nových příchozích se rovněž tváří zmateně, když místo v bílém „party“ stanu čekají ve frontě vedoucí do temna infekčního oddělení vedle prastarého nápisu: pozor, nebezpečný prostor. Nakonec dojde řada i na mě. Sestřička mě

lituje, že jsem samoplátce, já se lituju taky. Při výtěru se ukáže, že hrdinný charakter nejsem, jelikož špejle v nose mi nedělá dobře a mám tendence zmizet. Když volám druhý den pro výsledek, připadám si nervózní jako u státnic. Negativní. Dalo se to sice čekat, nicméně jsem překvapená. O týden později sdělí negativní výsledky kolegům i hygiena. Ach, přeci je na tom světě krásně. I když je to slzavé údolí.

Každoroční ústavní „vítání léta“ a nové loučení s nejvyšším se o týden posunulo, to víte, karanténa se neptá. Tak nás to teprve čeká. I když čísla nakažených rostou, snad se strachem neudoláme /pálit oblečení stále nehodlám/ a s vděčností i radostným očekáváním oslava proběhne. Na kole ale nepřijedu, cejtím se vám nějaká unavená...

/P. S. Posledního června se objevuje zpráva, že se v Číně šíří nový virus, s možným přenosem na člověka. Tentokrát v tom však nemá prsty netopýr, ale čuník. Při hledání pacienta nula bych navrhla prasátko Pepinu. Doufám, že Prasátko kamarádící se s medvídkem Pú v tom štětinky nemá, to by se pak zase rychle rozšířilo nejen po lese, ale i mezi dětmi a třeba i po literatuře. Tak kdoví, jestli nás nečeká ještě nějaký další samizdatový časopis. Ale kdo se bojí, nesmí do lesa. Roušky už máme, toaletáky doběhneme koupit, ruce jsme si začali mýt a optimismus vykřešeme./

**Radostí dětí i dospělých**

Je vzduchovka ČZ, dokonalý strakonický výrobek. Do zvláštního terče ČZ zastřílíte si s ní nejen venku, ale i doma v uzavřené místnosti a ve cviku s ní najdete příjemné rozptýlení. Ve vašich dětech vychová střelba ze vzduchovek ČZ sebeovládání, pevnou vůli a smysl pro přesnost — Vám dá příležitost k dobrému sportu. Vzduchovky ČZ několika typů vedou puškařské závody — v Praze závod Hubertus, Jindřišská 6.



**ČESKÁ ZBROJOVKA STRAKONICE**

# MÁTE MATÉ?

## NEVÍDANÝ MIX VITAMÍNŮ ZACHRAŇUJE

Ivo Šejdíř

Naši věrní čtenáři, které už mimochodem počítáme na tisícovky, horlí: tak jak to je s tím posvátným nápojem? Jak to je s tím roztokem z *Ilex pragensis* /sic/ a s tím zařikáváním *Covidia* /resic/? Je se v tom snad třeba vykoupat, jak napovídala Vaše zaumná anketa v minulém čísle? Anebo to máme dávkovat jen s největší opatrností? A funguje to vlastně vůbec?

No jasně, že funguje! A jak prosím pěkně - i legendy se o tom vyprávějí! Třeba ta o podzemním vědci jakéhosi utajeného samizdatového covid-týmu. Jak byl - protože už roky nekonzumoval nic jiného než maté - vybrán, aby poodhalil roucho této tajemné, údajně zdraví prospěšné rostliny, samozřejmě ve vztahu k onemocnění covid, a aby to všechno sepsal do jedné jediné zprávy. Pln neskrývaných ambicí tak na základě přísně vědeckého pozorování /tj. asi tak, jako když bibliograf zkoumá knihu/ popisoval každý aspekt *Ilex paraguariensis*, především tedy v jejím tekutém skupenství, činil tak den co den a samozřejmě - protože maté je plné kofeinu - i noc co noc, kdežto najednou ještě v plné polní /tj. s maté v ruce, v břiše, na papíře i v mysli/ zemřel. Darma líčit, všichni byli pochopitelně zdrceni takovou náhlou zprávou, avšak posmutněli ještě víc, když s velkým očekáváním přistoupili k oné osiřelé listině, mementu jeho života, ležící na opuštěném stole a po jejím přečtení zjistili, že to není žádné veledílo, ale ve vědě nepoužitelný canc kontradičních poznámek, z kterých nic jasného nevyplývá. No posuďte sami, tu se například psalo, že maté je nevídaným mixem vitamínů, prostě koncentrátem bohatství celého deštného lesa, což bylo samo o sobě velmi působivé, kdyby se ovšem tadyhle zas nepsalo - neurasthenia, insomnis, mania! /No jak lze léčit covid insomnisem?/ A pak taky třeba tohle: tumor laryngis! Všechno to vůbec korunoval improvizovaný závěr o tom, že koronavirus je zřejmě virtuální pandemie, nástroj společenského útlaku a informační války, takže nejlepší obranou je čistá mysl, jejíž navození je ode dávna vlastní podstatou popíjení dané rostliny. Co z toho, koukali skepticky po sobě a v duchu si asi říkali: už jen aby si přišel někdo pro tělo a pro duši a my mohli pro jednu zapomenout. Jenomže on si taky přišel! Nejdříve koroner, pak kněz. A co se jich týče, dodnes nezapomněli! Tedy možná na člověka ano, ale na ten papír zmatených poznámek rozhodně ne. Doposavad totiž platí za nejpřesnější "canc", který ve své letité bibliografické kariéře zkoumali /a to už jich pod rukama měli 25 784!/. Ostatně může snad být přesvědčivějších



důkazů o preciznosti zmiňovaného pozorování než oněch dvou navýsost věčných a zasvěcených konstatování doktora a kněze, jež pronesli o pár dnů později? Totiž že tělo zesnulého - vydané pitvě - bylo nervově přepjaté, stížené přepracovaností, chronickou nespavostí, mnohočetnou intoxikací, navíc zeslabené karcinomy dutiny ústní a zároveň zářící celou řadou tělu prospěšných vitamínů jako kometa; a že duše dotyčného, mj. jistě hříšná, byla v podstatě čistá, vymetená, jakoby ve stavu nirvany, rozhodně daleka covidu?

Ve vztahu k druhému pohlaví dávám přednost ženám hezkým ale i jiným. Nejlepší kombinace u žen je asi pevné, pružné tělo a podivuhodná, čili ošklivá tvář. Při pohledu na hezkou dívčí tvář má člověk neustále nutkavý pocit nestoudné blbosti podobně, jako při pohledu na hladkou malbu díla surrealistického. Někdy mohou být i ženy s těly nepružnými, měkkými.

8. března 1988



## DISKUSE

Milý čtenáři, časy se nám od posledního čísla věru změnilly, vždyť už se dost možná nad stránkami našeho unikátního časopisu nesetkáváme jen v bytostné usebranosti našich karanténních existencí odkázaných do pancéřových obývacích, ale třeba i prostě na ulici. A tak pomalu již tedy zase účastní na společném životě zveme Tě vzpružení čerstvým proudem radosti nejen k spolubytí, ale i k spolupráci - prosím, vyslyš tuto naši pobídku, přijmi výzvu a spolupracuj sám a posvém, tedy samizdatem, podobu naší příští diskuse! My Tě k tomu, dovolíš-li, zatím vyprovodíme rozmluvou novou a nanejvýš časovou, jež Ti snad bude na této Tvé cestě, jak doufáme, inspirací z nejměrodatnějších, neboť, věř anebo ne, obstaral ji právě jeden takový, jako jsi Ty, totiž prostý, ale věrný náš odběratel a čtenář, pan František Vodák, jinak profesor Katedry fyziky ČVUT, malíř, básník, vášnivý kuřák a - jak jinak? - myslitel...

- Pane profesore, úvodem, prosím, povězte nám, koho jste se ptal a na co?
- "Ptal jsem se fyziků. Co je to struktura?"
- Dobře, to asi není běžná oblast zájmu našich čtenářů, ale jistě se rádi poučíme...
- "Ptal jsem se fyziků. Co je to struktura? Stabilní vztah. A znají prý dvě. Rovnovážnou a disipativní."
- To asi žádá vysvětlení.
- "Ta první, stabilní, protože v nehybném. Tak třeba krystal. Uzavřen výměně s veškerým okolím. Uzavřen výměně systémem stěn. Snaží se vystříhat veškerých změn."
- A ta druhá, totiž ta di-si-pa-ti-vní?
- "Ta druhá, ačkoliv stabilní, žije jen v systémech, v nichž se vše hýbá. Chemické reakce, kultury buněk,

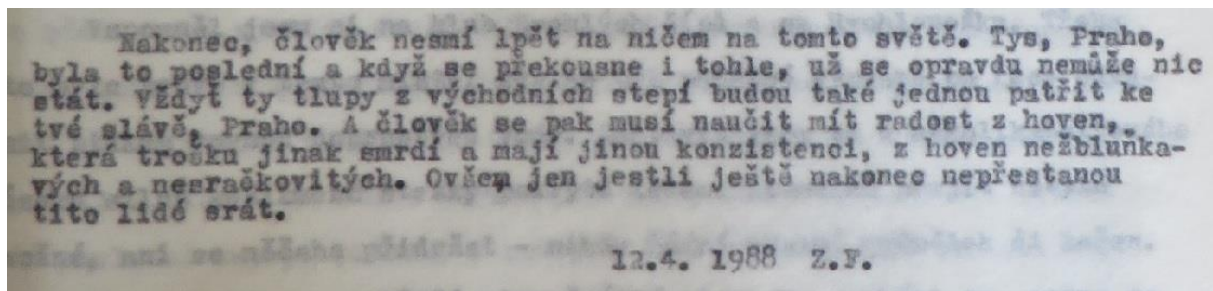
razantní proudění okolo tůněk. Výměna s okolím, předpoklad trvání."

- No, to je ale vysoce aktuální! Dvě struktury: separátní a disipativní. Tedy, možno říct, karanténní a saturační? Kdybychom ovšem jen věděli, jaká je životaschopnější a které se máme držet, že?
- "Obě jsou stabilní. Ta první v umrlci, ta druhá v pohybu. Ta první, stabilní, dává nám jistotu. Jistotu kamene, jistotu sluje, jistotu Východu, který k nám pluje."
- Kdežto ta druhá?
- "Ta druhá, v pohybu, stabilní porucha, šílené volání šeptá nám do ucha. A to je Abendland."
- Abendland?
- "Abendland... země piva a knedlíků; /.../ země Francouzů na Sahaře a Angličanů kdekoliv na světě, Němců v Prusku a Čechů na sibiřské magistrále, Švédů v Praze a samozřejmě Holanďanů, Holanďanů v Holandsku; /.../ země psané historie, historie psané Habsburky, oněmi Habsburky, kteří ve své Vídni hrdě vztyčili ideál ženské orientální plnosti, a odkázali tak jednou provždy pařížské souchotinářské krásky do patřičných mezí; /.../ země, kde Gary Cooper jezdí na koni, Phil Marlowe jezdí oldsmobilem, Vlasta Burian a Groucho Marx se smějí a Buster Keaton to nedělá; /.../ země -"
- Volnosti? Svobody? Hojnosti?
- "Už léta o ní vyprávím po hospodách."
- No ano! Ta země... ta mytická země... ještě před prohibicí veřejného popíjení chlastu... před zákazem holdování v restaurantu... před stopkou dobrodružného křižování kontinenty... to když ještě holky nenosily roušky...

a když jim ještě rostly vlasy... před tím vejbuchem. No ano, ten...

- "Abendland... země Alenek i Olinek v říši divů i za zrcadlem, Tří mušketýrů, Mauglího, země, kde je možné cestovat do hlubin noci i kupovat smrt na úvěr, země plná škol mrtvol, kde kníže Sternenhoch skutečně trpí; /.../ země leidenských lahví, Wagnerových kladívek a sexuální hygieny -"
- Země piva a knedlíků!
- "Země, která mohla zahrnovat celou Zemi, kdyby Británie neprohrála druhou světovou válku -"
- A kdyby Čína nedala světové zdraví v sázku!
- "Abendland..."

S Františkem Vodákem o jeho rozhovoru  
s fyziky a o velkolepé cestě  
Abendlandů rozmlouval Ivo Šejdíř



Nakonec, člověk nesmí lpět na ničem na tomto světě. Tys, Praho, byla to poslední a když se překousne i tohle, už se opravdu nemůže nic stát. Vždyť ty tlupy z východních stepí budou také jednou patřit ke tvé slávě, Praho. A člověk se pak musí naučit mít radost z hoven, která trochu jinak smrdí a mají jinou konzistenci, z hoven nežblunkavých a nesračkovitých. Ovšem jen jestli ještě nakonec nepřestanou tito lidé srát.

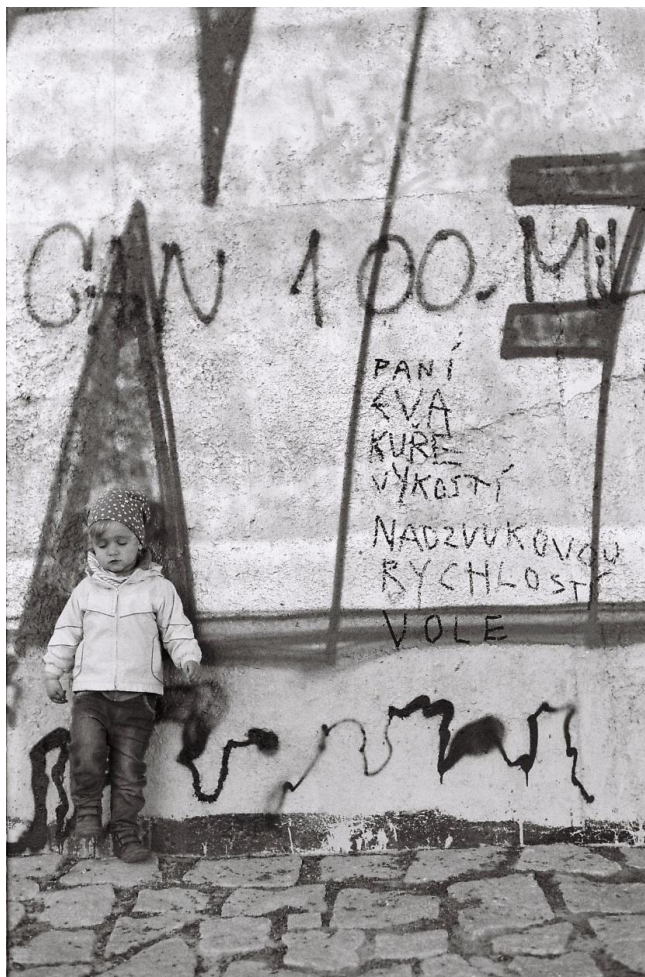
12.4. 1988 Z.F.



## PANÍ EVA

### **případová studie jedné básně**

Egon Alter



Ve veřejném prostoru se poezii stále příliš nedaří. Byly tady pokusy o poezii v metru, před pěti lety instaloval na Kampě známý kavárník Ondřej Kobza veršovat, ale to je, aspoň co se Prahy týče, zhruba všechno. Všechny vážně míněné pokusy dostat poezii mezi lidi zatím válcuje lidová, často skatologická tvořivost na hospodských záchodcích. Z podobného těsta by možná pro mnohé mohla být následující báseň, která se objevila na jednom ze sloupů mostu Klementa Gottwalda a dosud odolává antigraffiti teamu Pražských služeb. Jde však o nebývalý případ porozumění básnickému řemeslu a víry v básnickou intuici, kořeněný silným básnickým altruismem. Autor se pod jednu z vrcholných básní současných neorealistických

tendencí, přitakání odkazu poezii všedního dne, jak ji formulovali básníci seskupení kolem časopisu Květen zejména v padesátých letech minulého století, nepodepsal. Odmítl tak participovat na kultu autora, který se znovu ve zakademizované poezii projevuje. Oproti tzv. květnákům se ovšem nezdráhá použít vázaného verše, čímž naopak neohroženě vstupuje na nejistou půdu, kde vládne ostražitá kritika vázaný verš téměř neodpouštějící. Tato výzva, ale i sebejistota, zavrnutí konvencí a realizovaná potřeba vyjádřit se takovými básnickými prostředky, u nichž riskuje totální lhostejnost ze strany odborné veřejnosti, dělá z přítomné básně úkaz a v posledku i snad hlas revoluce, nebo přinejmenším manifestu nového, nezaujatého přístupu k básnické tvorbě.

Nechme na začátek zaznít slova básně:

Paní  
Eva  
Kuře  
Vykostí  
Nadzvukovou  
Rychlostí  
Vole

Autor, nebo autorka, sice zvolil formu nejúspornějšího verše, jakého je možné dosáhnout, tedy takového, v němž verš zastupuje jedno slovo. Rýmové schéma ale prozrazuje odkaz na nejčistší lidovou formu básně, tedy oktosylab. Fakt, že ani jeden z virtuálních veršů takto složených, tedy „paní eva kuře vykostí“ a „nadzvukovou rychlostí“, nemá osm slabik, je jen důkazem hluboké erudice autorovy, či autorčiny, který právě porušením formy poukazuje na její nedostatečnost pro dnešní dobu, ale zároveň nutnost doteku s ní. První verš formu přesahuje o jednu slabiku, zatímco druhému jedna slabika chybí. Tato kolísavost, synkopičnost může být s poměrně velkou jistotou chápána jako jistý symbol vratkosti, který se pochopitelně exponuje i do interpretace obsahu básně.

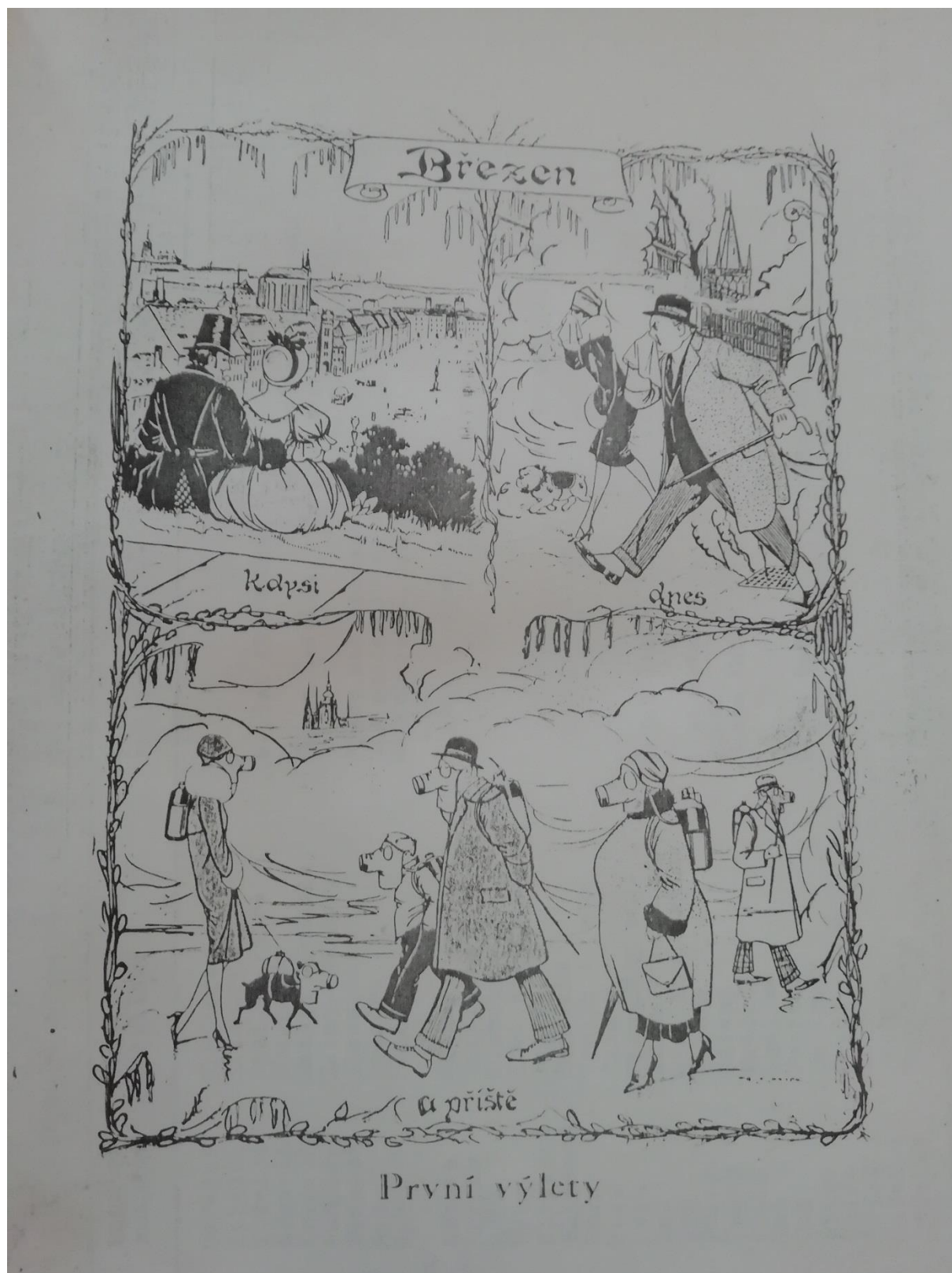
Už prvním slovem se autor, případně autorka, hlásí k aktuálnímu a palčivému tématu genderu. Vyjádřením úcty titulem „paní“ si je vědom rovných práv mezi muži a ženami, potažmo pochopitelně i mezi ostatními gendery, pro něž zatím současnost tituly nemá, jejich zřízení je však jen otázkou času. A tato nadčasovost pozoruhodně eskaluje hned druhým slovem, tedy ještě daleko před pointou. Náboženský odkaz na první ženu zdánlivě vrhá celý text do vod konzervativismu. Ovšem jen zdánlivě. Byla to právě Eva, kdo položila základy moderní performativity, kdo porušila nejasná pravidla, která jen omezovala svobody jednotlivce a i za cenu rizika věčného trestu se neostýchala tehdejší patriarchální společnost v čele se skrývajícím se Bohem a jeho vazalem Adamem upozornit na mimokolejnost zákona. Autor anebo autorka přítomné básně si je tohoto historického odkazu plně vědom anebo vědoma a hned vzápětí graduje tuto část citlivým připomenutím stereotypizace moderní ženy, již společnost, ať se odpůrkyně a odpůrci snaží sebevíc, stále vidí jako aktivní součást kuchyňského provozu. A právě ve spojení s onou symbolickou rovinou tzv. „pramatky“, v tomto ohledu však možná přílehavěji „pamatky“, vzniká výbušný koktejl ženy trpitelky a ženy hybatelky, dokonce ženy demiurgy.

Následující spojení „nadzvukovou rychlostí“ by mohl pistolnický založený interpret vyložit jen jako doplněk do rýmu s jistou groteskní platností. Při pronikavější, o to samozřejmě intelektuálně náročnější introspekci do pozadí verše /tzv. bottom verse/, je patrná další aluze, nikoli bezbřehá

adorace, leč inspirace provokativní poetikou poetismu. Básníci, ale i další tvůrci dvacátých let minulého století byli plni obdivu k rozvíjející se technizaci, automatizaci společnosti. Byli nadšeni z rozvoje vědy, která jejich sny vrhané v papír realizovala v realitě. To ovšem platilo pro umělce každé doby, vzpomeňme například na Jana Neruda obdivujícího se rozvoji porozumění vesmíru, což nakonec vedlo v sepsání *Písní kosmických*. Tak i náš anonymní autor, potažmo anonymní autorka, uchvácen možnostmi překonávat fyzické síly přírody, přisoudil tyto schopnosti právě této ženě. Poté, co ji v prvním virtuálním verši zobrazil jako ženu stále, už od pradávna balancující mezi pouhou věcí /Heidegger by řekl, „právě věci“, něčím, co stojí samo v sobě, stále však s něčím, s čím se zachází/ a aktérkou /acteur/, tedy tím, kdo zachází, ji najednou zbavil jha nerovnováhy a postavil ji na pevnou zem, přímo do středu světového dění, do středu vývoje. Je to právě žena, která laboratorní výkony vědců dokáže aplikovat v běžném životě. Stále je ale třeba mít na paměti, že se jedná o přípravu dejme tomu nedělního oběda čili o situaci banální. Taková ovšem lidská skutečnost téměř vždy je. Nadzvuková rychlost ale posunuje tuto banalitu do jiného zorného pole, než je rozprava žen, mužů či kohokoli před masnou. Je to zorné pole poezie, v němž rytmus balancování a ukotvení, všechny dosud řečené obrazy ženy, ale i juxtaopozice křesťanského mýtu s všednodenní realitou tvrdě atakují zkušenost každého čtenáře, čímž zároveň autor, resp. autorka svérázně vstupuje do diskuse s Lindou Nochlin a jejím hledáním velké umělkyně - paní Eva jistě není amatérka, zároveň je jí však přisouzen maskulinní atribut nadzvukové rychlosti, který si stereotypně s muži spojujeme.

Pointa v podobě na první pohled vulgárního apendixu „vole“ však zvrací celý dosavadní spíše ženský diskurs zpět do tématu genderu obecně. Zatím stále uvažujeme, že anonymní autor je muž, a to nejen díky tomuto závěrečnému envoi připisovanému nejčastěji mužům. Dnes se tak oslovují i ženy i jiné gendery. Onen osten, který nás přivádí k přisouzení básně muži, tkví právě v onom těžko rozeznatelném barthesovském punctu, stěží viditelné rozkoši z heroizace ženy v jejím denním dni zakončené zvoláním, které jako by vysvětlovalo, možná i trochu omlouvalo, ale především bránilo „paní Evu“ před jiným mužem jiného názoru. Patrně má tento doma jinou Evu, která se s kuřetem lopotí a nechce jiným ženám přiznat schopnost připravit nedělní oběd zavčasu. I to má ovšem svou platnost. I takový muž je zastáncem své ženy, nedá na ni dopustit. Pomalu se tak dostáváme ke zkratkovité interpretaci této teď už naveskrz angažované básně, že všichni muži ctí své ženy. A ví to i básník. Bohužel realita plná nejrozmanitějších soudniček napovídá, že tomu tak není. Báseň se nicméně rýmuje.

# ROUŠKA V MNOŽNÉM ČÍSLE



# NOČNÍČEK

aneb Pohádka pro děti hauzírujících akademiků

## BUMBÁC A ŽUCHBUCH BOJUJÍ O WOLFRAMOVÉ SRDCE PRINCEZNY JEJDY A PŮL PANELOVÉHO BYTU

Díl druhý

Egon Alter

"Bumbáci! Bumbáci!"

Nic.

"Bumbáci! Vstávej! Sucho! Doba sucha!"

"Do výlevky," zaklel Žuchbuch a propnul špičky štětinek, co to jen šlo, aby se naklonil přes okraj vany a zjistil, jestli je Bumbác ještě naživu. Byl, ale vypadal jako zmačkaný igeliták. Splýval se smaltem vany, celý svrašťelý, nezpíval, neklouzal se z kraje do kraje, nebatolil se po koupelně. Ležel a mělkými vzdechy neznatelně nafukoval tenkou a průhlednou kůži. Žuchbuch už málem z rantlu spadl, jak mu docházely síly, když na něj Bumbác odevzdaně natočil jeden kohoutek. "Bumbáci, tak přece žiješ!" zvolal šťastně a konečně spadl. "Do výlevky," zaklel podruhé a napnul kostřičku, aby aspoň pořádně viděl nahoru, jestli se Bumbác odkolébá k rantlu. Ve vaně to jemně šustilo. Žuchbuch nedýchal. Vzpomněl si rychle na minulý rok. Tenkrát byla doba sucha hrozná, šlo o život, Žuchbuch musel do věčné vody, aby Bumbáce vzkřísil. "Brr," otřásl se a z kropil přitom podlahu malými hnědými tečkami. "A teď jsme v loži oba," zašeptal, když si uvědomil, že ani on už na sobě nemá ani kapku vody. "Kde jsme?" ozvalo se nedůvěřivě shůry. Žuchbuch se usmál a znovu se propnul. "V loži," zopakoval směrem k Bumbácovi. Ten sípal a stěží se na rantlu udržel. „To jedí ptáci v lese," pokračoval jako náповěda v křížovce. "Je to tuk, to, v čem se koupeš, když si tatínek Aničky myje vlasy." "V tom rozhodně nejsem," odtušil nevrle Bumbác. "Je konec, slyšíš? Ty máš věčnou vodu, ale mně už není pomoci. Sbohem." Bumbácovy prsty povolily a kůže se skřípěním dokodrcala na dno vany.

"Třeba to letos nebude trvat tak dlouho jako loni," zkusil to povzbudivě Žuchbuch směrem k osiřelému rantlu. "Chalupa?" ozvalo se ze dna. "Chalupa," připustil Žuchbuch, který toho věděl nejvíc a navíc mu to včera večer prozradil děda, když se rituálně loučil se Splášou. "Tak to je nejmíň na čtrnáct dní. To je můj konec, sbohem." "Měl jsi ho slyšet." "Dědu?" "Ne, Splášu." Pak si uvědomil, že mu Bumbác do hlavy nevidí. "Včera se s ním děda loučil. Říkal, 'budeš mi chybět, zase to všechno uvidím'. A pak s ním spláchl aspoň desetkrát. Myslím, že ty

dlouhé minuty trampolíny fakt nemá rád. Když je to jen párkrát nahoru a dolů za den, skoro o něm nevím. Včera ale kvílel jak nachlazená sopranistka, abych ti to nějak přiblížil." "Hm, díky," sípnul už skoro neslyšně Bumbác. Žuchbuch už neměl sil, aby za ním znovu vyšplhal. Bude muset za princeznu. Věčné vodě se vyhne, stůj co stůj. Ví vůbec Bumbác, co všechno to obnáší? Věčná voda? Neví. Obnáší to fyzické síly, ale hlavně odvahy. Pokaždé, když tam musí, proklíná osud. Naštěstí je tam vždycky jen chvilku. Když tam ale musí sám, ven se dostane jen s obtížemi. Navíc mu šplh po hladkých stěnách vážně nejde. Musí za princeznu, ta už bude vědět. Loni nevěděla, praskla a on musel do věčné vody. Letos je ale čerstvá. Bude si vědět rady.

"Jestli chceš dál bojovat o moje srdce, musíš do věčné vody," řekla ledově a medově zároveň. "Víš, co by znamenalo, kdybychom přišli o Bumbáce." Věděl to moc dobře. Taky ale věděl, že nechce do... "Princezno, je ještě jeden způsob, jak Bumbáce zachránit." Nechtěl věřit vlastnímu hlasu, když začal říkat to, co právě začal říkat. Nebylo ale vyhnutí, pokud se chtěl vyhnout... "Povoláme bytníky." "Žuchbuchu, kdybys nebyl z nás všech tady nejchytřejší, nechala bych tě rovnou hodit do koše. Ne do plastu. Do koše. Rozumíš? Vážně si chceš zahrávat s bytníky?" "Ti jediní nehrají podle pravidel. Vědí, jak Bumbáce zkropit." "Chceš říct...?" "Ano, princezno, není zbytí." "Věčnou vodu tedy odmítáš." "Ano, princezno, je to nebezpečné, nemám dost sil. Povolajte bytníky." "Víš, že až se lidé vrátí, může to být ještě horší." "Musíme to risknout." "Doufám tedy, že víš, co děláš." Náhle princezna samovolně blikla, její dosud odměřený, ale jemný hlas zhruběl, zčervenal, začala syčet, což odneslo několik můr. Ty, co se stihly vyhnout, letěly tu ohromnou novinu říct maminkám.

"Bytníci, probudte se!" zahřmělo předsíní. Pak princezna praskla. Přesto na ni Žuchbuch s úžasem ještě několik vteřin dojatě zíral. V rozjímání o jejich společném životě pod jedním lustrem ho přerušilo první prdnutí. Radši se sebral a utekl do své nádoby, bytníky neviděl několik let a rozhodně netoužil tuhle statistiku přerušit.

Prdění se vzápětí začalo ozývat celým bytem. Prdění, krkání, prskání, plivání, chrchlání, brblání, skučení, bučení, mručení a chrounění. Celý byt jako by rázem ožil. Ze všech koutů, zpod postelí, ze škvír mezi nábytkem, zpod lednice, z jeskyně v radiátoru, zpod koberce, ze štěrbin v parketách se odlepovaly stíny a začaly se šourat do předsíně. Dorazil i Krepouak z Aniččina kufříku na výtvarku, Činksberk z tatínkovy posilovny i Dlouhán Korzo, který to má nejblíže, stačilo mu jen odlepit se z lina v předsíní. Mručeli nevýslovně, proč je princezna budí. První už začali šplhat po zdi, že si to s vládou vyřídí, když se zpoza dveří od záchodu ozvalo: "Vodu!"

"Slyšíte, bratři. Vodu prej. Tak se mi zdá, že je asi doba



sucha, cha!" zahlaholil Čínsberk. Několik bytníků se zasmálo. Nejvíc Houmles, který to sem měl z balkónu nejdál a bylo mu srdečně jedno, co v tomhle prohníleném království, jak s oblibou říkával holubům, když na to přišlo, děje. "Zařádit bysme si ale mohli, co říkáte pánové?" Souhlas s nesouhlasem si v tom nehybném dusnu podávali ruce a plácali se po ramenou. "Ale no tak, gringos! Víte... princezna... ukradená, ale... počítám," pokračoval Čínsberk a začal u toho žvýkat kus kolíčku na prádlo, aby si dodal kuráže, takže mu nebylo moc rozumět, "... nejvíc odskáče... Bumbáce... rádi, no ne? Vždyť ten... poslouchá... jako my a tancuje... my! ... podme dát... suchu na..." Souhlas nesouhlas kopnul do zadku, vzal ho za ramena a vyhodil z okna. A bytníci vyrazili z bytu do patra nad nimi. Vklouzli do bytu sousedů a měli štěstí, zrovna si tu pan Janáček dával vanu. Bytníci zalezli do ručníků, do galérky, za zrcadlo a pod kobereček a začali tleskat do rytmu be bopu, kvíleli a bzučeli, brumendovali a meluzínovali, až pan Janáček dočista zapomněl na svět kolem sebe, na to, že končí s ředitelováním ve své firmě, a oddal se snům o amerických dálavách a modré trávě a stísněných klubech, kde otevírají až po půlnoci. A voda tekla a tekla, až přetekla přes rantl vany a rozlévala se po koupelně a po předsíni a do pokojů tekla a pan Janáček snil a voda se vsakovala do podlahy a kapy kap zkrápěla Bumbáce o patro níž. A Bumbác se napjal a vyskočil a rázem uklouzl a spadl přes okraj vany na zem a roztančil se a žuchbuch, jehož kapky probudily z letargie, se přidal, tleskal mu, a ačkoli obyčejně bývá spíše zakřiknutý, roztančil se taky. Tak tančili ještě týden. Pak přijeli lidé a spustili lament.

Ještě předtím, když uslyšeli klíč v zámku, se ale žuchbuch podíval na Bumbáce a řekl tiše: "Je čas." A oba střelhbitě odfrnkli do svých příbytků.

Vlepen do vany si Bumbác oddychl.

A neslyšel tak rozpravu maminky, tatínka a dědy o potřebě nového umyvadla. A starý dobrý Blezír v umyvadle žijící tiše klel na Bumbácovu adresu, že si na něj v době sucha nikdo ani nevzpomene, ale že to bude on, kdo to zase odskáče.

### Sluší se to?

Moje dceruška koupila si proti mojí vůli lyže a celé zařízení k tomu a nyní chce jezdit s chlapcem, se kterým chodí, se kterým však nemá vážnou známost, na túry do hor. Je jí 25 let, jemu 34 roky. Sluší se to? Za mých mladých let něco takového nebyvalo a teď prý je to docela samozřejmé, že mladí lidé takto spolu cestují.  
Jsem tím celá pobouřená.  
Maminka.



## BAZAR

Vážený pane řediteli, milá čtenářko, milý čtenáři, drazí kolegové, latentní i extenzivní spisovatelé, básníci, esejisté a žurnalisté. Víme, že to ve vás bylo! Nikoli covid, ale semínko textu. Vyzvali jsme vás, někteří jste se uchytili, jiní jste oslyšeli. Sečteno, byl to čtvrtrok, který se do nás všech zažral jako borůvkové pyré do košile, kterou jsme si chtěli vzít večer do divadla. A že to byl nějaký teatr mundi. Žádná postava ale nemůže trvat věčně, ani Bobby Ewing, ani Korontéma. A tak ji nyní zprovozujeme ze světa. Nikde však není psáno, že to nebude jen sen...



---

KORONTÉMA, nevyžádaný občasník týmu samizdatu České literární bibliografie, ÚČL AV ČR, 3/2020.

Řídí všichni, zejména Viola Hlaváčková, Egon Alter, Josefína Pásková, Leopolda Hellichová a Ivo Šejdíř. Přispěli Nataša Mrakoplašová a Josef Krátký, tercie B. Fotoreportérka Sojka Modrá.

Motto K. Plíhala z titulky opsáno z časopisu Stres 2/89.

Výstřižky ze samizdatových časopisů Prkna Prahy, Kalendář a Mene Tekel Fares vynašeli Egon Alter a Ivo Šejdíř, z prvorepublikových časopisů Avantgarda - časopis studentů a dělníků, List paní a dívek a Čtení pro ženy výstřižky zaslala Vesnická Dopisovatelka.

Návod na ušití plavek a báseň o tenisu z časopisu Pampevlk a merch s K. H. M. z časopisu Romantický kurýr vynašla Leopolda Hellichová.

Recepis na bramborový salát je odcizen z knihy M. Žantovského Kančí na dančím (Knihovna Václava Havla, 2019).

30. 6. 2020